

Snít či nesnít

Obraz 1

Do poklidného oddychování a vzdáleného zvuku sprchy se ozve pípání elektrického budíku. Po chvíli ustane, stejně jako zvuk sprchy. Hudba. Najednou se ozve „Vstávej, vstávej...“ pronášené nepřijemným ženským hlasem velice rychle za sebou.

Muž

(zmateně) Ano, ano, už vstávám, miláč...bože... (rána do budíku, ten utichne. Muž vstane z postele, kroky ke koupelně, kde se otevřou dveře)

Cos mi to provedla s budíkem?

Žena

(hlas vzdáleně podobný tomu z budíku) Dobré ráno.

Muž

Ahoj. Proč zní jak...tvoje matka?

Žena

Protože to je moje matka, miláčku.

Kafe?

Muž

A pročs mi to dala do budíku?

Žena

Abys zase nezaspal. Když máš být povýšen. Mimochodem gratuluju.

Muž

Dík... jak to víš?

Žena

...říkal jsi mi to.

Muž

Neříkal. Chtěl jsem, ale tys nepřišla domů. Kdes vůbec byla?

Žena

V práci... trochu jsem se zdržela... ustroj se, ať nepřijdeš pozdě.

Muž

Ty máš nějaký starosti. Ještě jsi mi neřekla, odkud to víš.

Žena

Tak... já vím všechno... mám tu čerstvý rohlíky, jestli chceš...

(hudba-uběhne několik týdnů)

Obraz 2

Muž jede v autě, zastaví, vystoupí. Kroky, zvuk otvírajících se dveří.

Poslíček

Dobré ráno, šéfe.

Muž

Dobrý den.

Dívka

Dobrý den

Hlasy

Dobrý den. Dobrej. Dobré ráno. Zdravíčko...

Muž

Dobrý den. (otevřou se dveře, vejde dovnitř, zavře za sebou. Hlasy utichnou) Podlejšíci.

(sedne si ke stolu, začnou šustit papíry, ozve se vrnění počítače, cvakot klávesnice. Mumlá si)

Procento dolů... výprodej. Třicet. Debil, proč mi to neřek... obrat... o osm... blbost... blbost... nuda. Co je tohle?

(ozve se cvakání telefonu, tón vyzvánění. Po chvíli ustane) A ještě to neber. Tak co já tu mám zase dělat?

(cvakání klávesnice, zvuky počítačové hry, hudba)

Obraz 3

Otevřou se dveře. Žena vejde do chodby, položí na zem nákupní tašky.

Žena

Jsi doma?

Muž

Tady.

Chceš pomoci s nákupem?

Žena

Když jsem ho těch osm pater vytáhla sama, tak to teď do kuchyně taky donesu.

Muž

Zas nejede výtah?

Žena

Je stejně spolehlivej, jako ty.

Muž

Ajo. Já tě měl vyzvednout... já na to úplně zapomněl. Končil jsem dřív, takže...

Žena

Už zase?

Muž

Jo, už zase. Jsem tam úplně navíc.

Žena

A kdo není?

Muž

Jenže já tam jsem ÚPLNĚ navíc. Nemůžu dělat nic bez jeho souhlasu a on nebere telefony.

Můžu akorát civět na ty čísla a dělat grafy. Který beztak dělá počítač.

Žena

Buď rád, že ti to místo vůbec dal. A pochybuju, že by ti platil tolik za nic.

Muž

A to právě nechápu. Z ničeho nic povýšení, a ještě tolik peněz za zbytečnou práci....

Žena

Snad ti nechybí ta tvoje vrtačka?!

Muž

O to nejde. Jen se mi zdá, že jsem tam teď úplně zalepenej. Úplně mi to nabouralo plány...

Žena

Jak ti mohlo povýšení nabourat plány?

Muž

Ztratil jsem s tím část svobody. Teď nemůžu tak snadno odejít a realizovat se. A to už jsem měl všechno vymyšlený...

Žena

Vysněný.

Muž

I sen se může splnit

Žena

Ale musíš pro to něco udělat! A teď mě omluv, jdu ven. (kroky pryč)

Muž

(zamyšleně) Já vám všem ještě ukážu... já bych vám ukázal...

Za ženou se zavřou dveře, ozve se zvonění mobilního telefonu. Žena ho zvedne.

Žena

Ahoj... no, víš, chtěl jsem se tě zeptat – nemůžeš mu dát víc práce? Je pořád doma a není úplně snadný dostat se ven... jo, teď už jdu k tobě, ale... dobře, proberem to u tebe... krom jiného, jistě... tak pa, zlato.

Obraz 4

Budík, „vstávat vstávat,“ auto, „dobrý den,“ zazvoní telefon, budík, auto, „dobrý den,“ „vstávat, vstávat,“ auto, budík, „dobrý den,“ budík, auto, „vstávat,“ „dobrý den“... Zavřou se dveře, pustí se počítač. Ozve se ženský křik.

Paní

Pusťte mě tam! Pusťte!

Dívka

Tam ale nemůžete, paní...

Paní

Co bych nemohla?!

Poslíček

Nemůžete!

Paní

Uhni mi z cesty, ty... (facka)

Poslíček

Au!

Paní

Ještě někdo?! Kde to je? (rychlé kroky, prudké otevření dveří)

Muž

Dobrý den.

Paní

Dobrej den? Jak může bejt dobrej, když si člověk koupí od vás takovej šmejd a když pak chce zpátky prachy, tak ho pošlou do prdele?!

Muž

Kdo vás poslal do... no tam.

Paní

No ten zelenáč z reklamací.

Muž

A řekl to takhle?

Paní

Ne, ale myslel si to!

Muž

Takže vám jen řekl, že nemáte nárok na vrácení peněz.

Paní

To je nějaká vaše společná modlitba?

Muž

(znuděně) Paní, když vám na reklamačním oddělení řekli, že nemáte nárok na vrácení peněz, tak to tak je.

Paní

Jenže já ten nárok mám. Hned vám to ukážu.

Muž

Nemá to cenu, paní (rozepínání zipu), já... Vážně to nemá cenu vám říkám!

Paní

Nekřičte na mě!

Muž

A co mám asi podle vás dělat, když...

Paní

Jen jsem vám chtěla ukázat, co mi to udělalo.

Muž

I kdybych vám uvěřil, já nejsem v této oblasti kompetentní, já s ním nemůžu nic dělat, paní.

Paní

Jste jejich vedoucí!

Muž

Jsem zástupce jejich vedoucího a bez jeho souhlasu jsou mé pravomoce... vlastně skoro nejsou...

Paní

Tak na co tu jste?

Muž

To bych taky rád věděl.

Paní

Takže vy mi nepomůžete.

Muž

Obávám se, že ne.

Paní

(zvedá se, otvírá dveře) Víte, já bych vám řekla, na co teda jste, ale dáma taková slova nepoužívá (dveře bouchnou)

Muž

Jistě, na hovno. Ale to vy nakonec taky. Ale jste moc velká dáma na to, abyste si to přiznala. Ale já narozdíl od vás mám před sebou...

(zvonění telefonu)

Muž

No to je dost, že se taky ozveš... byla tu taková.. ale to je jedno, proč jsem s tebou chtěl mluvit... mám takovej nápad... nevoláš kvůli tomu... jo, je to tu bez problémů, ale leccos by se dalo... jo... no je to v klidu... takže nechceš... Ale já bych mohl... jo... ahoj.

Všechno mám před sebou, všechno.

Obraz 5

Hudba – přechod do snu (snové pasáže podbarveny tichou hudbou na pozadí)

Tiché kroky po koberci.

Žena

Už spíš?

Muž

Co tu děláš?

Žena

Mám skvělou zprávu. Od zítřka seš řiditel.

Muž

To ti řekl on?

Žena

Jo. Odstoupil.

Muž

Takže můžu... víš mám pár dobrejch nápadů, ale... stejně na ně nebudu mít dost prostředků... a pravomocí... a přitom by to vážně stálo za to... škoda.

Žena

Dnes máš šťastný den. Než odešel, koupil akcie velký spousty firem. Seš jeden z nejbohatších a nejvlivnějších lidí planety..

Muž

Cože?

Žena

A takový lidi mě vždycky přitahovali. Co uděláš nejdřív?

Muž

To bych mohl... ale jestli to půjde...

Žena

Všechno půjde. Tak co to bude?

Muž

Nejdřív... nejdřív musím rozhodně všechno zjistit, kolik toho mám, jak to... Nic neuspěchat...

Žena

Máš všechno. Musíš začít jednat.

Muž

Jistě, tak... Začnu třeba s něčím menším, třeba...

Žena

Menším? Máš v rukou všechny karty, jen vytáhnout tu správnou. To je eso.

Muž

Ano, ale pro začátek...

Žena

(dá mu facku) Eso, Slyšíš?!

(hudba ztichne, pak krátce zase zesílí)

„Vstávej!“

Muž

To se mi zdá...

(hudba ustane)

Žena

Spíš jak dřevo!

Muž

(rád, že se vzbudil) To jsi ty... teda to byl sen...

Žena

Teda ty se tu namakáš, co? Rozbilo se ti auto!

Muž

Co? A co tu vůbec děláš?

Žena

Hmm...Chtěla jsem tě vyzvednout. Ale auto to nevydrželo, navíc on ti ještě posílá tuhle práci... (zašustění papírů)

Muž

Co... to je na celou noc!

Žena

(dotčeně) Říkal jsi, že chceš víc práce. A prý to spěchá. Tak ahoj, já půjdu, nebudu tě rušit. Tady máš klíčky, tak to pak dej spravít. (hodí klíče na stůl)

Muž

A jak se dostaneš domů?

Žena

On mě tam hodí. Ahoj. (odchází)

Muž

(trochu váhavě) Ahoj.

Zavřou se dveře, za nimi se Žena a On políbí.

Žena

Neměl moc radost. Počkej, tady ne... ale on to udělá, neboj se, on to zvládne. Tak počkej... Au...Počkáme až k tobě.. (vzdechy, zavření dalších dveří) Tak ne...

Obraz 6

(hudba, přechod do snu – snová budoucnost č.1)

Otevrou se dveře, vchází do práce.

Hlasy

Dobré ráno, pane šéf, dobrý den.

Muž

Dobrá, dobrý (hlas unavený, zestárlý)

(otevrou se dveře, ruch kanceláří utichne, on se znaveně posadí na židli)

Zapnout (počítač začne lehce vrnět). Úkoly.

Mechanický hlas

Zkontrolovat nová data.

Muž

Udělej to ty. Já si zdřímnu.

(zazvoní telefon)

Ano? To jsi ty, miláčku?... Zůstaneš tam dýl... Jo, a jak jde léčení... pomaleji... za tři dny?

Dobře, těším se... práce? Jako vždycky... Jistě, jsem spokojený. Aspoň si můžu zdřímnout...

Jo, měla jsi pravdu... Víím, už jen dva roky a budu mít volno po zbytek života... Jo, s tím už jsem se srovnal... kdyby po každým z nás mělo něco zůstat, tak tu není k hnutí... Není nad to životem lehce proplout.

(poslední slova se rozplývají)

Muž

To nejsem já... (zazvoní telefon) Sak... ne, tak ještě moment... (probudí se, hudba dozní)

(zvedne zvonící telefon) Ano? Jo, ještě tu jsem... ne, nemám hotovo, asi to bude až do rána... jasně, víím že se to musí udělat... jo, budu tady. Proč se ptáš, teď, v... o půlnoci skoro? ...Nic není jen tak... no tak dobrou... počkej, dovezl jsi ji v pořádku, že? Doufám že až domů... ale

nic si nemyslím, jen mě napadlo, jestlis ji nevyhodil někde u tramvaje... až domů.. Fajn, dík, dobrou.

Důležitý..tak se na to kouknem... Sakra, to chce tohle všechno nechat dělat mě? Samotnýho? Co když něco zvořu? To nemyslí vážně... to bude omyl...

(cvakání telefonu)

Čau, to jsem já... co? To jsi ty, Jani? Promiň, asi jsem omylem vyťukal tvoje číslo, chtěl jsem volat jemu... dobrou noc... (zavěsí)

To jsem blázen...

(vyťukávání nového čísla) Ahoj, to jsem... jo, já, jak to víš?... jo, to je pravda, nikdo jinej v práci není... jsem ti chtěl, ne, chtěl jsem se zeptat, jestli jsi tu práci chtěl dát vážně mně?... jo? Nikomu jinýmu... Jasně že jsem chtěl příležitost, ale tohle hned ze začátku... však právě, jen půl roku tu jsem... už... jo, jasně, udělám to, já jsem rád, že můžu dělat něco pořádného, jen jsem se chtěl ujistit... jo, to mě těší... tak dobrou noc.

Tak jdem teda na to... jak nejefektivněji začlenit do výrobního procesu... sakra co to na mě zkouší. To si musím trochu promyslet...

Obraz 7

(hudba – přechod do snu – snová budoucnost č.2)

Kroky lidí po rozlehlé chodbě, pípání přístrojů. Všechny kroky přesné, spěšné, jen jedny nějak neladí.

Sestra

Prosím vás pane, nepleťte se tady.

Muž

Já... hledám...

Sestra

A to jste vy. Zase?! Okamžitě běžte zpět na svůj pokoj, jak vás asi máme léčit, když nám budete pořád utíkat.

Muž

Na svůj pokoj?

Sestra

Jistě. Táhle. A hned.

(Kroky, otevrou se dveře)

muž (Starší já Muže)

Ahoj

Muž

Co? Ty jsi...

muž

Ty. Teda já. My.

Muž

Jak...

muž

Za pár desítek let...

Muž

Ale vypadáš...

muž

Skvěle. Však ty taky nejsi k zahoezení.

Věda, kamaráde, věda. Proč stárnout, když nemusíš.

Muž
A teď jsi tu...
muž
Abych tu umřel. Nikdys nechtěl umřít mladej v devadesáti?
Muž
A proč tu jsem...
muž
Abys věděl. Ta práce, cos udělal tehdy v noci na něho zapůsobila. Ještě tě párkrát zkoušel, ale pak pochopil, co v tobě je, přestal tě zaměstnávat jen aby odvedl tvou pozornost a vzal tě za společníka... dost jste, vlastně jsme expandovali, hodně věcí jsme dokázali. Pak jsme ho sesadili...
Muž
Počkej. Aby odvedl mou pozornost?
muž
Nedělej, že o tom nevíš. Takže – bylo to náročný, pro tebe tedy ještě bude. Nejdřív ze všeho musíš...
Muž
A co ona...?
muž
Nechala ho. Hned, jak poznala, že jsi lepší než on. Teď už sice pár let nežije, rakovina, chudinka měla smůlu, o chvíli pozděj a nebyl problém. Tenkrát s tím ještě zkoušeli bojovat. Středověk. Teď je to požehnání.
Muž
Cože?
muž
No jak bych ti to řekl... ty buňky z nádorů, je to kus tebe, tak proč to nevyužít... Ale to je jedno, nemáme na to čas. Můžeš to koneckonců objevit ty, budeš slavnej...
Muž
Zastavit rakovinu? To bych mohl?
muž
Můžeš všechno... Ale pak stejně umřeš.
Muž
Ale budu slavnej.
muž
Jo, napíšou ti to na hrob. Tak si to užij.
(ozve se táhlé píííp)
Muž
Co to je?
muž
To co přijít muselo. Bez ohledu na to, co v životě dokážeš nebo nedokážeš. Sbohem
(hudba doznívá, píííp počítače se ozývá stále)
Muž
(rozespálý hlas) Co to... počítač pitomej (cvaknutí, zvuk zmizí)
Sakra... všechno je v háji. A můžu začít znova...

Obraz 8

Cvakání klávesnice, provázené občasnými vzdechy. Po chvíli klapot ustane, chvíle ticha.

Muž

Ale co, dodělej si to sám... I když co kdyby to byla pravda? Co když bych pak vážně mohl šéfovat... ale ne, to je blbost. Blbost.

(Otvírání šuplete, piksly s prášky.)

Dám si pauzu.

(hudba, přechod do snu)

Muž

Co tu děláš?

Žena

Zdám se ti.

Muž

Zase? Já tě tu ale nechci.

Žena

Zvyknul sis jednou, zvykneš si znovu.

Muž

Já si nechci na nic zvykat. Už ne. Já chci... chci dělat to, co chci.

Žena

A co chceš?

Muž

Něco dokázat.

Žena

Něco konkrétního?

Muž

Něco pořádného.

Žena

Tak prosím. Můžeš cokoli.

(hudba skončí)

Obraz 9

Ruch, pro muže přijela záchranka, odnášejí ho.

Pracovnice

Já vůbec nevím, co se stalo. Přišla jsem do kanceláře, on spal, tak jsem ho chtěl vzbudit, ale on nic. Křičela jsem...

Doktor

V pořádku, slečno. My se o něj už postaráme.

(sanitka s houkáním odjede)

Obraz 10

(hudba)

Muž

(mlaskání) Fakt dobrý. Co ještě?

Žena

Nic. Díky, ale já jsem plná.

Muž

Nejsi. (lusknutí prsty)

Žena
(Nesrozumitelné mumlání, skoro dětský pláč)
Muž
Promiň. Špatná formulace. Prázdný žaludek. Jen žaludek.
Žena
Co se... teda já mám hlad...
Muž
Jsem dobrej.
Posluž si.
Žena
Dík.
Muž
Tak co si přát teď?
Žena
(mlaskání) Mír na světě?
Muž
To můžu?
Žena
Jistě. Je to tvůj svět. Můžeš cokoli.
Muž
To je jak ve filmu.
Žena
Mnohem lepší.
Muž
Takže chci...
Žena
Jo-jo?
Muž
Jojo. Jen pro začátek...
(hudba dozní)

Obraz 11

Nemocnice. U lůžka Muže. Pípání přístrojů, kroky na chodbách.

Doktor
Není to kóma. Podle testů si asi vzal nějaké prášky, ale ten stav je spíše jako spánek...
Žena
Tak ho vzbud'te.
Doktor
To asi nebude tak jednoduché. Zkusili jsme všechny možné stimulační prostředky včetně adrenalinových injekcí, maximálně to zvýšilo jeho mozkovou aktivitu, ale nic nezměnilo.
Žena
Tohle změní (začne se hrabat v tašce, vytáhne budík, položí ho na stolek, pípání při jeho řízení)
Doktor
Nemyslím, že tohle pomůže
Žena
Uvidíme. Pár sekund. (budík začne pípat)

Doktor
Tohle asi vážně...
Žena
Pš!
„Vstáááááááááávej“

Obraz 12

(hudba-sen)

Muž
Co se stalo? Kam všechno zmizelo?
(slabě) „vstááááávej“
Co to je?
Žena
(Zkresleně) Chtějí tě vzbudit.
Muž
Proč?
Žena
Usnul jsi v práci.
Muž
Jistě. Potřeboval jsem pauzu... Na chvíli.
Žena
Je chvíle a chvíle. Vzal sis těch prášků moc.
Muž
Jak dlouho jsem spal?
Žena
Chvíli. Ta práce na tebe pořád čeká, nikomu jinému ji zatím nedal.
Muž
Takže se mám probudit?
Žena
Jak chceš.
Muž
Můžu se probudit?
Žena
Jistě. Stačí chtít. Ale rozmysli si to. Tady můžeš vše, co můžeš venku?
Muž
Cokoli. Takže chci...
(hudba dozní)

Obraz 13

„aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaavej“
Doktor
Jak dlouho to ještě bude řvát?
Žena
(cvaknutí vypínače) za pokus to stálo... (zvedne ho a dá si ho zpět do tašky, odchází)
Doktor

Kdyby se cokoli změnilo...

Žena

Nemusíte se obtěžovat. My jste stejně už rozvedení... skoro... jen jsem to chtěla zkusit...
(zavřou se dveře)

Obraz 14

(hudba) Mlaskání, ženský smích.

Muž

Podej mi to... tak... a co ty? Tak pojd' sem... nestyd' se...

Žena

(kroky, pak zvýšeným hlasem) Co tu děláš?

Muž

Užívám si. Co tu děláš ty? Chtěl jsem...

Žena

Abych zmizela...

Muž

Ne tak úplně, jen jsem nechtěl, abys mi třeba vyčítala, že jsem se nechtěl probudit. Ono to totiž nešlo, abys věděla... tak tu čekám a zatím...

Žena

Marníš svůj čas.

Muž

Je to jen sen. A navíc – můžu tu vážně cokoli. Například jsem zastavil čas. Takže ho nemůžu promarnit.

Žena

(pochybovačně) zastavil jsi čas...

Muž

No jasně. A teď neotravuj. Mám spoustu...

Žena

Čeho?

Muž

Nápadů, který si musím promyslet. Zmiz.

(hudba dozní, začne jiná, stejná jako po prvním obrazu – přešel delší časový usek)

Obraz 15

Nemocnice. K posteli, odkud se ozývá spokojené oddechování a pípání přístrojů přichází
Žena. Postaví se k posteli, vydechne. Po chvíli vejde doktor.

Žena

Ahoj miláčku. Ráda tě zas vidím. Něco jsem ti přinesla (položí předmět na stůl, ten začne potichu pípat. Kroky doktora)

Doktor

Hned to vypněte!

Žena

(vyjekne) Dobrý den. Říkal jste...

Doktor

Vypněte to. Co tady... nejste vy...

Žena

Jeho žena.

Doktor

Bývalá.

Žena

Současná a budoucí.

Doktor

Neříkala jste, že jste rozvedení?

Žena

Skoro rozvedení. Nebylo to zcela přesné... A co je vám po tom?

Doktor

Sem mohou pouze rodinní příslušníci...

Žena

Což já jsem.

Doktor

V době návštěv...

Žena

Jejda... já už to nemohla vydržet.

Doktor

Nebyla jste tu tři roky.

Žena

Počítal jste to? Tak určitě chápete, jak mi musí chybět.

Doktor

Chápu to tak, že jste si za tu dobu na něj ani nevzpomněla.

Žena

To není pravda. Já jen... chtěla jsem ho nechat... odpočinout.

Doktor

A teď jste tím pekelným strojem chtěla probudit celou nemocnici...

Žena

Myslela jsem, že by mu to už mohlo stačit.

Doktor

Co tak náhlý zájem?

Žena

Nechal mě... Nejste moc zvědavěj?

Doktor

Jsem. Ptal jsem se už, co tu děláte mimo čas návštěv?

Žena

Tak trochu...

Doktor

Tak račte tak trochu odejít.

Žena

Ne.

Doktor

Ale ano.

Obraz 16

(hudba – sen) Ozve se praskání ohně.

Muž

Hoř plamínku, plápolej...

Žena

Co to děláš?

Muž

Zase ty? Ty jsi nezničitelná nebo co. Uklízím.

Žena

Svět?

Muž

Tak trochu. Říkal jsem si, jak by bylo pěkné mít všechny divy světa u domu. Hned potom jsem chtěl začít něco dělat, neboj. Tak jsem je přestěhoval, ale lidi asi ještě nebyli připraveni na takovou změnu. Začali je hledat a popravdě, pyramidu nepřehlídneš. To mě hned nedošlo. Prej že to chtějí zpět, já jim řekl, jestli nechtěj na Mars, a tak to šlo pořád dál, další po mně začli střílet... Chybama se člověk učí. I bůh. Což jsem tak trochu já, že? Takže, nepřestali, ani když jsem po nich začal metat domy... docela sranda, ale... teď to potřebuje uklidit. A když už, tak už, že, vezmem to pěkně od základů.

Žena

Všechno zničíš.

Muž

A pak zase postavím.

Žena

Nemáš nejmenší tušení, co děláš. (praskání zesílí)

Muž

A ty?

Žena

(zkreslený tišší hlas (z venku)) Ani to nezkoušejte. Je to můj muž, já si ho vzbudím!

Muž

Slyšelas to?

Žena

(zkresleně) Nechte mě být! Rozumíte. Já ho musím vzbudit.

Muž

Zase. To je zvenku. Chtěj mě vzbudit.... Co mlčíš? Tebe nespálím. Slyšíš, ať mě nebuděj. Ještě nechci.

(hudba dozní)

Obráz 17

Doktor

Seberte se a běžte pryč

Žena

Půjdu, až ho vzbudím.

Doktor

Nevšíkala jste si ho celé roky. Přestaňte si ho všímat dál!

Žena

Já ho potřebuju... já už nikoho nemám, krom něj...

Obráz 18

(hudba-sen) Praskání ohně, které po chvíli ustane. Je slyšet vzdálené píííííp.

Muž

Co se stalo? Co to je?

Žena

To ti zvoní hrana, chlapče.

Muž

Počkej, to zní jak... říkala jsi, že nemůžu umřít!

Žena

Neříkala. To ty sis myslel, žes zastavil čas. Vlastně nemyslel, jen ses tak tvářil.

Muž

Byl jsem o tom přesvědčený!

Žena

Mně nic namlouvat nemusíš. Věděl jsi, že...

Muž

Tys mě zradila. Zabila jsi mě.

Žena

Nezkoušej to na mě. Je to jen tvůj sen, tvůj život, tvůj boj, nikdo jiný o tom nerozhoduje.

Muž

Ty. Tys mě vždycky omezovala, odrazovala, ty...

Žena

Já? Já jsem jen tvůj sen. Jsem ve tvé hlavě. Na mě nic nesvedeš. Sám jsi to všechno spálil.

Ani ve snu nemůžeš dělat cokoli beztrestně.

Muž

Jen jsem...

Žena

Zničil sám sebe. Dobrovolně.

Muž

Nevěděl jsem to.

Umřu?

Žena

Asi to tak bude.

Muž

Ne, já ještě nechci umřít. Chci se pobudit. Hned teď. Chci se vzbudit. Můžu toho ještě tolik dokázat. Konečně vím, jak na to. Chci se vzbudit, slyšíš? Chci žít!

(píííííííííííp zesílí, zesílí, hudba ustane)

Žena

Otvírá oči!

Muž

Co se... co se to stalo? Já... já žiju?

Žena

Žiješ.

Muž

Já myslel... že umřu...

Žena

To my taky. Ale žiješ...

Muž

Je to... skutečný?

Žena

(usměje se) Jistě. Co sis myslel?

Muž

(vyděšeně, plačtivě) A já žiju... P... proč?! Vždyť... proč?!